

Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten

Afdeling openbaarheid van bestuur

19 april 2021

ADVIES 2021-47

met betrekking tot de weigering om toegang te verlenen tot de bijlagen bij een proces-verbaal

(CTB/2020/44)

1. Een overzicht

1.1. Bij e-mail van 4 februari 2021 nemen meesters Diana Rjabykina en David Diris namens hun cliënt, SISTEM ECOLOGICA proizvodnja, trgovina i usluge d.o.o. Srbac, aan de algemene administratie van de Douane en Accijnzen van de FOD Financiën om inzage en/of afschrift van de bijlagen 1 tot 17 bij het proces-verbaal van 29 januari 2021.

1.2. Bij e-mail van 25 februari 2021 verzoeken de aanvragers opnieuw om toegang tot de betrokken documenten.

1.3. Bij e-mail van 1 maart 2021 antwoordt de FOD Financiën dat recentelijk werd gedagvaard en dat het dossier zo spoedig mogelijk zal worden neergelegd op de rechtbank waar de partijen het kunnen inkijken.

1.4. Bij e-mail van 2 maart 2021 klagen de aanvragers over het feit dat zij noch steeds geen toegang krijgen tot de betrokken bijlagen. Zij beroepen zich voor hun inzagerecht ook op artikel 6 EVRM.

1.5. Op 3 maart 2021 begeeft één van de aanvragers zich zonder dat hierover een afspraak is gemaakt, naar de FOD Financiën om inzage te nemen in de documenten. De toegang werd hen geweigerd. Omwille van de COVID-19-maatregelen is de dossierbehandelaar immers niet aanwezig.

1.6. Bij e-mail van 3 maart 2021 benadrukt de FOD Financiën dat de inzage van het dossier geenszins geweigerd wordt door de Administratie, maar dat enkel de standaardprocedure wordt toegepast. In het dossier werd gedagvaard waardoor het dossier neergelegd zal worden op de rechtbank waar de partijen voldoende de tijd zullen genieten om het dossier in te kijken. Dit is niet anders dan in andere (gemeenrechtelijke) strafrechtelijke procedures.

1.7. Bij aangetekende brief en e-mail van 26 maart 2021 verzoeken de aanvragers de FOD Financiën om hun verzoek te heroverwegen.

1.8. Bij e-mail van dezelfde dag richten de aanvrager szich tot de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten, afdeling openbaarheid van bestuur (hierna: de Commissie) om een advies te verkrijgen. Zij beroepen zich hierbij op

artikel 19 UVRM, artikel 19 IVBPR en artikel 10 EVRM, op artikel 6 EVRM, op artikel 8 EVRM, op artikel 32 van de Grondwet en op de wet van 11 april 1994 'betreffende de openbaarheid van bestuur' (hierna: wet van 11 april 1994). Net als in het verzoek tot heroverweging verzoeken de aanvragers om toegang tot het volledige dossier en in elk geval tot volgende bijlagen:

Bijlage	Omschrijving
3	Een kopie van het AM-bericht 2019/037 van 4 september 2019 (referte document OCM(201919255))
4	Een kopie van het AM-bericht 2019/037-(2019)S01 van 18 september 2019 (referte document OCM(201920593)) + beëdigde vertaling van de relevante stukken
5	Het AM-Bericht 2019/037-(2020)S01 van 9 juni 2020 (referte document OCM(2020)16009) omvattende het missierapport en de vaststellingen + beëdigde vertaling van de relevante stukken
6	De vrachtbrief MAEU968477799, de aangifte 19BA09401300126712, de factuur met nummer 019/46 van 25/04/2019 en het labo resultaat met nummer 595/19 (+ beëdigde vertaling)
7	De vrachtbrief MAEU968787684, de aangifte 19BA09401300132711, de factuur met nummer 019/60 van 03/06/2019 en het labo resultaat met nummer 596/19 (+ beëdigde vertaling)
8	De originele vrachtbrief MAEU582088441, de nieuwe vrachtbrief MAEU582088441 ter bestemming van Costa Rica, de aangifte 19BA09401300131519, de factuur met nummer 019/70 van 15/06/2019 en het labo resultaat met 597-598/19 (+ beëdigde vertaling)
9	De originele vrachtbrief MAEU968864900, de nieuwe vrachtbrief MAEU968864900 ter bestemming van Costa Rica, de nieuwe vrachtbrief met nr. Encore-900 voor container MRKU840094 en het labo resultaat met nummer 629/19 (+ beëdigde vertaling)
10	De originele vrachtbrief MAEU968864925, de nieuwe vrachtbrief MAEU968864925 (voor 36 containers) ter bestemming van Costa Rica, en de labo resultaten met nummer 625-262 en 627/19 (+ beëdigde vertaling)
11	Het eindrapport van OLAF met referte OCM(2020)34311 van 8 december 2020 en de beëdigde vertalingen van de relevante stukken + beëdigde vertaling van de relevante stukken
12	Een overzicht van de aangiften (Excel bestand) en een kopie van de voorgelegde facturen
15	Een schematisch overzicht van de vastgestelde fraude

De aanvrager roept artikel 6 EVRM in om ook vertalingen te verkrijgen van een aantal documenten.

1.9. Bij e-mail van 26 maart 2021 stelt de FOD Financiën aan de aanvragers met de Commissie in cc. dat de inzage van het dossier geenszins wordt geweigerd door de Administratie en dat de cliënt van de aanvragers voor de correctionele rechtbank werd gedagvaard. Daarbij wordt volgende toelichting gegeven:

“Onderhavige zaak betreft een strafrechtelijk onderzoek en een strafzaak. Voor de volledigheid benadruk ik dat in die optiek niet wordt opgetreden in de hoedanigheid van een 'administratieve overheid' en is bijgevolg de wet van 11 april 1994 niet van toepassing (cfr. artikel 281 AWDA; RvS nr. 225.909 d.d. 19 december 2013; Cass. P.14.1881.N d.d. 4 oktober 2016; GWH 127/2016 d.d. 6 oktober 2016; ...) Daarentegen worden echter de normale strafrechtelijke procedures gevolgd waarbij het dossier ter inzage beschikbaar is op de griffie van de correctionele rechtbank. Zoals reeds meermaals geoordeeld werd door de rechtspraak worden de rechten van verdediging wel degelijk voldoende gewaarborgd door de inzage en het verweer die bij de correctionele rechter kunnen uitgeoefend kunnen worden (cfr. Cass. P.18.0722.N d.d. 15 januari 2019; Rb. Antwerpen, 2018/321 d.d. 16 januari 2018, HvB Antwerpen, C/1416/2019 d.d. 11 december 2019; Rb. Antwerpen, 2020/1305 d.d. 27 februari 2020; ...). Het dossier werd op 8 maart 2021 neergelegd op de griffie van de correctionele rechtbank waar het door alle partijen ingekeken kan worden. Dit is niet anders dan in gemeenrechtelijke strafzaken. Zoals voorafgaand ook aangegeven werd, vermindert het feit dat uw cliënt in het buitenland woont haar rechten van verdediging uiteraard niet. De wet voorziet voor dergelijke situaties nu net een langere dagvaardingstermijn, waarbij u dus ook des te meer tijd zal hebben om het dossier op de rechtbank in te kijken voordat de inleidingszitting zal plaatsvinden. (Artikel 184 Sv en artikel 55 Ger. W).

Het notitienummer van het dossier op de rechtbank is voor alle duidelijkheid '21CO22859 (AN79.97.355-21)'.

Ik zal voor de volledigheid de dagvaarding van uw cliënt ook nog eens naar u doorsturen. Ik zal dit in een aparte mail doen, aangezien er ook andere geadresseerden in deze e-mail staan.

Wij herinneren u er ook nogmaals aan dat de corona-maatregelen gelden en niet iedereen zomaar elk moment toegang kan krijgen tot onze gebouwen. Wanneer u zegt dat u de toegang en inzage geweigerd werd op 3 maart 2020 in onze gebouwen dient u dan ook de context in gedachte te houden dat u zich onuitgenodigd aanmeldde aan onze gebouwen, wat tegen de bij de FOD AADA geldende maatregelen ingaat. In dezelfde zin maken de coronamaatregelen het voor de werknemers van de FOD AADA evenmin mogelijk om steeds aanwezig te zijn en inzage- of kopiemomenten te voorzien.”

1.10. Bij e-mail van 29 maart 2021 reageren de aanvragers aan de FOD Financiën met de Commissie in cc. Ze stellen zich de vraag of de douane naar eigen goeddunken mag beslissen of en vanaf welk moment documenten die zij in het bezit heeft niet (meer) onder de openbaarheid van bestuur vallen, en of de douane simpelweg mag doorverwijzen naar een andere overheidsinstantie. Dit oordeel komt volgens hen toe aan de 'Beroepscommissie'. Zij verzoeken vervolgens om een schriftelijk bewijs van neerlegging van het dossier op de griffie.

1.11. Bij e-mail van 29 maart 2021 bevestigt de FOD Financiën dat het dossier wel degelijk werd neergelegd op de rechtbank op 8 maart 2021. Er wordt ook op gewezen dat het melden van de komst op eenzijdige wijze om 18:45 en vervolgens de volgende ochtend aan de gebouwen van de FOD te staan, zonder dat de Administratie op enige wijze bevestigd heeft dat zij de aanvragers kan ontvangen, geen normale gang van zaken is.

1.12. In reactie op deze e-mail antwoordt een van de aanvragers bij e-mail van dezelfde dag dat het geen zin heeft om de discussie per e-mail te blijven voeren met de 'Beroepscommissie' in cc.

2. De ontvankelijkheid van de adviesaanvraag

De Commissie is van oordeel dat het verzoek om advies ontvankelijk is. De aanvragers hebben immers voldaan aan de wettelijke vereiste van artikel 8, § 2 van de wet van 11 april 1994 op grond waarvan het verzoek tot heroverweging aan de FOD Financiën en het verzoek om advies aan de Commissie tegelijkertijd zijn verstuurd. De Commissie wenst erop te wijzen dat de aanvragers via hun verzoek tot heroverweging hun voorwerp van hun aanvraag niet kunnen uitbreiden. Het is voldoende dat de FOD Financiën hetzij inzage verleent, hetzij een kopie verstrekt of beide.

3. De gegrondheid van de adviesaanvraag

De Commissie wenst er de aanvragers op te wijzen dat zij geen "Beroepscommissie" is, maar een adviescommissie die de rol opneemt die haar is toegewezen in het kader van het georganiseerd administratief beroep dat door artikel 8, § 2 van de wet van 11 april 1994 is uitgewerkt.

Voor de beoordeling van het recht van toegang in het kader van artikel 32 van de Grondwet is het irrelevant dat de aanvrager eventueel toegang kan krijgen tot de gevraagde documenten op grond van andere wetgeving. Zij vormen, althans voor zover deze wetgevingen terzelfdertijd toepassing vinden, een zelfstandige juridische grondslag en staan bijgevolg naast het recht van toegang tot bestuursdocumenten zoals gegarandeerd door artikel 32 van de Grondwet en nader uitgewerkt door de wet van 11 april 1994. Bovendien rust het invoeren van artikel 10 EVRM op een foutieve lezing van de aanvragers. Uit het arrest EHRM van 8 november 2016 kan immers niet worden afgeleid dat op grond van artikel 10 EVRM een algemeen recht van toegang tot alle overheidsinformatie zou bestaan. Het Hof erkent enkel dat op grond van die bepaling aan 'watchdogs' waaronder zij de pers en NGO's verstaat, een recht van toegang tot informatie van algemeen belang toekomt (zie F. SCHRAM, *Openbaarheid van bestuur. Een verkenning van de federale, Vlaamse en Brusselse regelgeving*, Brussel, Politeia, 2020, 66-67).

Het recht van toegang op grond van artikel 32 van de Grondwet en de wet van 11 april 1994 beoogt daarentegen de toegang tot bestuursdocumenten. In dit verband moet de Commissie opmerken dat de algemene administratie van Douane en Accijnzen een bijzondere plaats inneemt binnen de FOD Financiën. In een aantal situaties die in de wet van 22 april 2003 'houdende toekenning van de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie aan bepaalde ambtenaren van de Administratie der douane en accijnzen' zijn vermeld, hebben bepaalde ambtenaren van de algemene administratie van de Douane en Accijnzen de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie. De Commissie is van mening dat documenten die zij in die hoedanigheid opstellen niet als bestuursdocumenten kunnen worden beschouwd, maar als gerechtelijke documenten waarvan de toegang geregeld wordt door het Wetboek van Strafvordering. Dergelijke documenten vallen dan ook buiten de toepassingsfeer van de wet van 11 april 1994 die bestuursdocumenten viseert. Het komt toe aan de algemene administratie van de Douane en Accijnzen om te bepalen in welke hoedanigheid zij in de betrokken zaak is opgetreden. De Commissie wenst erop te wijzen dat als een document dient te worden gekwalificeerd als een gerechtelijk document, ook de bijlagen die aan dit document zijn gevoegd in diezelfde zin dienen te worden gekwalificeerd.

De positie van de algemene administratie van de Douane en Accijnzen is ook in een andere zin specifiek. Dit blijkt immers uit artikel 281 van de algemene wet van 18 juli 1977 ‘inzake douane en accijnzen’ (AWDA). In paragraaf 1 van dit artikel is immers bepaald dat alle vorderingen wegens overtredingen, fraudes en misdrijven, waartegen bij de wetten inzake douane en accijnzen straffen zijn bepaald, in eerste aanleg worden gebracht voor de correctionele rechtbank en in hoger beroep voor het hof van beroep van het rechtsgebied, “ten einde te worden geïnstrueerd en berecht overeenkomstig het Wetboek van Strafvordering”. Het Grondwettelijk Hof stelde in dit verband het volgende in zijn arrest nr. 127/2016 van 6 oktober 2016:

“B.4.1. Met de regelgeving over het invorderen van douane- en accijnsrechten beoogde de wetgever een eigen systeem voor strafrechtelijke opsporing en vervolging te ontwikkelen teneinde de omvang en frequentie van de fraude te bestrijden in deze bijzonder technische en grensoverschrijdende materie, die thans mede door een uitgebreide Europese regelgeving wordt beheerst.

B.4.2. Wat de uitoefening van de strafvordering betreft, komt het initiatiefrecht om douane- en accijnsmisdrijven te vervolgen, niet toe aan het openbaar ministerie, maar wel aan de Administratie van douane en accijnzen (artikel 281 van de AWDA).

Daarbij moet volgend onderscheid worden gemaakt:

- de administratie oefent de strafvordering alleen uit wat betreft de douanemisdrijven die slechts worden bestraft met vermogensstraffen (boeten, verbeurdverklaringen, sluiten van fabrieken of werkplaatsen); het openbaar ministerie moet echter wel worden gehoord (artikel 281, § 2, van de AWDA);
- ten aanzien van douanemisdrijven die naast vermogensstraffen ook strafbaar zijn met een hoofdgevangenisstraf, wordt de strafvordering gelijktijdig uitgeoefend door de administratie en het openbaar ministerie, met dien verstande dat alleen het openbaar ministerie een hoofdgevangenisstraf kan vorderen; het openbaar ministerie kan evenwel enkel vorderen als de administratie het initiatief tot vervolging heeft genomen (artikel 281, § 3, van de AWDA).

B.4.3. Uit die bepalingen blijkt dat de Administratie van douane en accijnzen ruime bevoegdheden heeft op het vlak van de uitoefening van de strafvordering. Zij heeft het initiatiefrecht ter zake, met dien verstande dat in voorkomend geval het openbaar ministerie bij de uitoefening van de

strafvordering moet worden betrokken, hetzij middels het uitbrengen van een advies, hetzij om een hoofdgevangenisstraf te vorderen.”

Het Hof van Cassatie (Cass. arrest P.18.0722.N van 15 januari 2019) oordeelde dat een proces-verbaal op grond van artikel 267 AWDA geen loutere administratieve beslissing is. Het bezorgen van een afschrift ervan geldt als een mededeling in de zin van artikel 222.1 van het Europees communautair douanewetboek. Dat proces-verbaal heeft immers eveneens als finaliteit de strafrechter in te lichten over de erin vastgestelde misdrijven wanneer voor die misdrijven strafvervolgning wordt ingesteld, ongeacht het feit dat het proces-verbaal zelf geen beslissing bevat om de strafvordering in te stellen. Het is dan ook niet vereist dat de personen tegen wie proces-verbaal wordt opgesteld, vooraf kennis krijgen van de gegevens waarop het proces-verbaal is gesteund en vooraf worden gehoord.

Voor zover het evenwel niet om gerechtelijke documenten zou gaan, maar om bestuursdocumenten, dan wordt het recht van toegang tot bestuursdocumenten op grond van artikel 32 van de Grondwet en de wet van 11 april 1994 bovendien enkel gegarandeerd tot bestaande bestuursdocumenten. Dit houdt in dat op grond van deze juridische grondslag waartoe trouwens deze adviesaanvraag moet worden beperkt, de aanvragers geen recht op een vertaling kunnen afdwingen. Het maken van een vertaling vergt immers dat een nieuw bestuursdocument dient te worden aangemaakt.

Bovendien vereist de wet van 11 april 1994 dat een federale administratieve overheid over het gevraagde bestuursdocument beschikt. Wanneer een bestuursdocument niet meer in het bezit is van een federale administratieve overheid omdat het tijdelijk in het bezit is gesteld van de rechterlijke macht, kan weliswaar tijdelijk het recht van toegang op grond van de wet van 11 april 1994 niet worden uitgeoefend.

Wat de uitoefening van het recht van toegang betreft, bepaalt artikel 4 van de wet van 11 april 1994 dat het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document erin bestaat dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, dienomtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen.

Uit de aanvraag kan de Commissie afleiden dat de aanvrager niet noodzakelijk een kopie wenst te verkrijgen, maar dat inzage volstaat. Dit recht van inzage kan niet eenzijdig worden uitgeoefend, d.w.z. dat de aanvrager eenzijdig kan bepalen wanneer hij zijn recht op inzage zal uitoefenen. Het inzagerecht dient wederzijds te worden afgesproken waarbij de federale administratieve overheid ervoor dient te zorgen dat zij de aanvrager ruime kansen biedt om zijn recht van toegang uit te oefenen en voldoende tijd krijgt om zijn recht van toegang uit te oefenen. De aanvragers kunnen dus niet eenzijdig hun recht van toegang uitoefenen op een door henzelf eenzijdig opgelegd tijdstip.

De Commissie wenst erop te wijzen dat het feit dat de beslechting van geschillen over fiscale aangelegenheden toekomt aan de rechterlijke macht, niet betekent dat de FOD Financiën geen administratieve overheid zou zijn in de zin van de wet van 11 april 1994. Het nemen van een eindbeslissing over de toegang tot bestuursdocumenten is en blijft immers een administratieve rechtshandeling die in geval van een (gedeeltelijke) weigering wel degelijk het voorwerp kan uitmaken van een beroep bij de Raad van State, na uitputting van het bij artikel 8, § 2 van de wet van 11 april 1994 voorziene administratief beroep.

Voor de uitoefening van het recht van toegang is in principe geen belang vereist, tenzij wanneer toegang wordt gevraagd tot documenten van persoonlijke aard. Aangezien de betrokken documenten geen betrekking hebben op een natuurlijke persoon, maar op een rechtspersoon, dienen de aanvragers hoe dan ook geen belang aan te tonen. Evenmin dient bij de beoordeling van eventuele relatieve uitzonderingsgronden met het aangevoerde belang rekening te worden gehouden.

Artikel 32 van de Grondwet en de wet van 11 april 1994 huldigen principieel het recht van toegang tot alle bestuursdocumenten. De toegang tot bestuursdocumenten kan slechts worden geweigerd wanneer één of meer uitzonderingsgronden kunnen of moeten worden ingeroepen die zich bevinden in artikel 6 van de wet van 11 april 1994 en dit inroepen *in concreto* en op pertinente wijze kan worden gemotiveerd. Slechts uitzonderingsgronden die bij wet zijn voorzien kunnen worden ingeroepen en bovendien geldt dat ze beperkend moeten worden geïnterpreteerd (Arbitragehof, arrest nr. 17/97 van 25 maart 1997, overweging B.2.1 en 2.2 en Arbitragehof; arrest nr. 150/2004 van 15

september 2004, overweging B.3.2 en Grondwettelijk Hof, arrest nr. 169/2013 van 19 december 2013).

De Commissie stelt vast dat de FOD Financiën – tenminste voor zover zou vaststaan op grond van wat hiervoor is uiteengezet dat (bepaalde van) de gevraagde documenten alsnog als bestuursdocumenten gekwalificeerd kunnen worden – geen uitzonderingsgronden op grond van de wet van 11 april 1994 inroept om de openbaarmaking te weigeren. Ze voert zelfs aan dat zij de toegang van de aanvragers tot het betrokken dossier niet weigert. Voor zover zij evenwel toch zou menen dat er uitzonderingsgronden moeten of kunnen worden ingeroepen, moet zij het inroepen ervan behoorlijk *in concreto* motiveren of aanvoeren waarom eventueel tijdelijk de toegang niet mogelijk is zoals hiervoor is uiteengezet.

De Commissie wenst wel te wijzen dat voor de toegang tot documenten van een instelling van de Europese Unie in het bezit van een lidstaat, zoals een rapport van OLAF, een afwijkende procedure geldt. Er moet immers rekening worden gehouden met artikel 5 van verordening 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2001 ‘inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie’ om het verzoek om toegang door te verwijzen aan de Europese Commissie. (zie ook adviezen nr. 2021-9 en nr. 2021-10 te raadplegen op de website van de Commissie www.bestuursdocumenten.be) Het genoemde artikel 5 stelt het volgende: “Wordt van een lidstaat een document gevraagd dat hij in zijn bezit heeft en dat van een instelling afkomstig is, dan raadpleegt hij de betrokken instelling, om een besluit te kunnen nemen waardoor het doel van deze verordening niet in gevaar komt – tenzij het duidelijk is dat het document wel of niet wordt vrijgegeven. De lidstaat kan het verzoek ook doorgeleiden aan de betrokken instelling”.

Overweging 15 van deze verordening geeft bij deze bepaling volgende toelichting: “Deze verordening heeft weliswaar noch tot doel noch tot gevolg de nationale wetgevingen ter zake van toegang tot documenten te wijzigen, maar het spreekt vanzelf dat de lidstaten, gelet op het beginsel van loyale samenwerking dat hun betrekkingen met de instellingen regelt, erop zullen toezien dat aan de goede toepassing van deze verordening geen afbreuk wordt gedaan en dat de veiligheidsregels van de instellingen worden geëerbiedigd.”

Hieruit blijkt dat de FOD Financiën eerst moet beoordelen of zij twijfels heeft over de openbaarmaking van de gevraagde documenten. Oordeelt ze dat het duidelijk is dat de gevraagde documenten niet kunnen worden vrijgegeven, dan dient de betrokken overheid te beslissen om de openbaarmaking te weigeren met een behoorlijke motivering *in concreto* van de uitzonderingsgrond(en) in het nationale recht dat de toegang tot bestuursdocumenten organiseert. Oordeelt de FOD Financiën daarentegen dat het duidelijk is dat de gevraagde documenten kunnen worden vrijgegeven, dan moet hij besluiten tot de openbaarmaking. Heeft de FOD Financiën evenwel twijfels of de gevraagde bestuursdocumenten kunnen worden openbaar gemaakt, dan voorziet verordening 1049/2001 twee situaties: *ofwel* vindt er een raadpleging plaats van de betrokken Europese instelling van wie de documenten afkomstig zijn, *ofwel* kan de betrokken nationale autoriteit het verzoek doorverwijzen naar de betrokken Europese instelling. Welke van beide procedures wordt gevolgd, hangt af van het interne recht nu luidens overweging 15 van de verordening “[d]eze verordening weliswaar noch tot doel noch tot gevolg [heeft] de nationale wetgevingen ter zake van toegang tot documenten te wijzigen”. Het gebruik van de mogelijkheid om door te verwijzen naar de betrokken Europese instelling waarin de verordening voorziet, is bijgevolg afhankelijk van de mate waarin het recht van de (betrokken) lidstaten daarin voorziet. Naar Belgisch recht moet iedere federale administratieve overheid ongeacht van wie zij een document heeft verkregen, een beslissing nemen over een aanvraag om toegang tot dit bestuursdocument. Het feit dat een federale administratieve overheid over een bestuursdocument beschikt, heeft automatisch tot gevolg dat zij een beslissing dient te nemen over een verzoek om toegang tot de betrokken documenten afkomstig van een Europese instelling. Er kan enkel worden doorverwezen onder de voorwaarden van artikel 5, tweede lid van de wet van 11 april 1994, dit is het geval waarin de betrokken federale administratieve overheid niet in het bezit is van het gevraagde bestuursdocument. De in artikel 5 van verordening 1049/2001 voorziene verplichting ingeval van twijfel over het recht op toegang (*cf. supra*) is een door een hogere rechtsnorm voorgeschreven verplicht na te leven voorafgaande vormvereiste die moet in acht worden genomen alvorens de federale administratieve overheid uitspraak doet over het verzoek en waarvan in voorkomend geval blijkt moet kunnen worden gegeven dat het effectief is nageleefd. De raadpleging moet dus het definitieve beraadslagingsproces van de federale administratieve overheid voorafgaan die aangezien de verordening zelf niet wil raken aan het interne recht

binnen de termijnen moet gebeuren die het interne recht voorziet voor de mededeling van de beslissing over een verzoek tot openbaarmaking. Daarbij kan de FOD Financiën enkel de uitzonderingsgronden inroepen die in de wet van 11 april 1994 zijn opgenomen, niet deze die aanwezig zijn in verordening 1049/2001.

Ten slotte wil de Commissie nog wijzen op het principe van de gedeeltelijke openbaarmaking. Op grond hiervan kan slechts informatie in een bestuursdocument aan de openbaarheid worden onttrokken die onder een uitzonderingsgrond valt. Alle andere informatie in dat bestuursdocument dient vooralsnog openbaar te worden gemaakt.

Brussel, 19 april 2021.

F. SCHRAM
secretaris

K. LEUS
voorzitster